

קומץ בעלי בתי־הקפה בנתניה נלחם בעוז נגד העירייה. רקע המלחמה: חוק עזר עירוני מתיר לפתוח בתי־הקפה בשבתות בשעות מסוימות, אך אוסר הגשת קפה ומאכלים אחרים מחוץ לכותלי בתי־הקפה באותן השעות.

לפי טענתם של בעלי בתי־הקפה היה זה חוק גזלני שהוליד מס עירוני חדש. הם העדיפו לא להפסיד את לקוחותיהם — החיירים הבאים לנתניה דווקא כימי שבת — ולשלם קנסות מדי שבוע בשבוע. בעת ובעונה אחת הם פתחו במערכה נגד העירייה, הפיצו כרוזי הסברה ברחובות, המלחמה קבלה אופי עקרוני יותר כשגיישו חיים כהנא, בעל קפה דוגית, לעורך־הדבר התל־אביבי אהרון ספו, סיפר לו על מצוקתו. ספו, פעיל הליגה למניעת כפייה דתית, נראה לו כאיש המתאים לניהול המאבק.

עורך־הדבר קיבל על עצמו לייצג עוד בעלי בתי־הקפה שנגדם הוגש כתב־אישום זהה: הפרת חוק עזר עירוני על־ידי הגשת ארוחות בימי שבת מחוץ לכותלי בתי־הקפה. עבור כל עבירה כזאת ציפה להם קנס בגובה של 15—25 ל"י. ספו חיכך להפוך את המשפטים הקטנים למאבק עקרוני כללי ארצי, להילחם במסגרתו נגד הכפייה הדתית. כבר בישיבה הראשונה שהתקיימה בסוף ינואר הוא פתח בהתקפה סוטאלית. הוא הורה בשם מרשיו בעובדות אבל כפר באשמתו. הוא טען שחוק העזר העירוני, הקיים משנת 1957, הוא בלתי־חוקי. נימק עורך־הדבר את טענתו: העירייה יכולה לחוקק חוקים בשטח סמכותה רק מטעמי סניטציה, מיסוי או בניה. אך על החוק הזה הוחלט מטעמים דתיים מובהקים, ואין העירייה מוסמכת להתערב בענייני דת. זוהי סמכותם של מוסדות המדינה.

בא־כוח העירייה הודה בפני השופט כי החוק נחקק מטעמים דתיים, אך ביקש לרדות את הדיון כדי להביא גם נימוקים נוספים. המשפט נדחה לחודש הבא. אם יקבל הסניגור את פסק־הדין המבוקש, הפוסל חוק עזר של עיריית נתניה, תהיה זו התחלה של שורת משפטים דומים בתל־אביב ובערים אחרות.

הסכנה הצפויה: קיומו של המשפט יורו את החוגים הדתיים למאבק למען חקיקת חוק שבת כללי בישראל, שיתן אוטומאטית גושפנקה משפטית לכל חוקי העזר המקרי מים.

ישראלים בחו"ל

חזון העצמות היבשות

ישראלים החוזרים מציילי, דומים כמעט בכל לעמיתיהם החוזרים מצרפת למשל. או מאנגליה. כולם מספרים על הנוף, על הבינוניים ועל העסקים. ההבדל הקטן: מציילי יש כאלה שלא חוזרים בכלל. הם נקברים שם לנצח.

השבוע סיפר על כך אולגר בודרביץ, כתב השבועון הפולני פשקווי, שביקר בציילי לאחרונה.

כשהגיע לעיר הנמל אריקה, נתקל בבעל מסעדה איטלקי שהציע לו לערוך טיול למדבר הסמוך. "שם", הבטיח האיטלקי, "תראה דברים מעניינים". חושו העתונאי של בודרביץ דחף אותו לצאת למסע, הבטיח לו תגליות מפתיעות. ואכן, בלב המדבר גילה בורות ענק מלאים בעצמות בני־אדם, שנשמרו עקב היובש במשך אלפי שנים.

הסביר האיטלקי: "לא כל העצמות הן ישנות. יש גם כאלה טריות. כמעט חיות". כשנכח בעל המסעדה כי העתונאי מחייר בחוסר אימון, הוסיף וסיפר: "לפני זמן לא רב הופיעו בשטח שני ישראלים. הם חיפשו משהו בסביבה. אותו הם לא מצאו, אך הם עצמם נמצאו מאוחר יותר מפוזרים בחלקים. ידיים, רגליים, ראשים, הכל נפרד. כל חלק לחוד. כף רגל אחת נעלמה בכלל, כנראה שמישהו לקח אותה למוכרת".

מוסיף העתונאי: אריקה, שהייתה עד לפני שנים מספר נמל חופשי של דרום אמריקה, שימשה מיקלס בטוח לפושעי מלחמה נאציים. ואיפה שנאצים שורצים, נמצאים גם ישראלים שמחפשים אותם.

פרט נוסף: האיטלקי — יוזם המסע אל המדבר — היה בעצמו קצין גבוה במשטרה הפאשיסטית האיטלקית, נמלט מאיטליה בעת כיבושה על־ידי בעלות הברית.

שהנו

אמיד היא נערה שחרחרת, בעלת יופי אכזזי. לא מזמן מלאו לה עשרים שנה. היא עובדת כדוגמנית. יש אומרים — דוגמנית מבוקשת. יש לה גם עתיד. היא מתכוונת להיות דיילת באלאסליה. היא נמנית עם הנשים בעלות חצאי־הפיאה. יש לה קוקו גדול, כולו ממולא בשיער מלאכותי שחור. אבל היא

לא משתמשת בזה הרבה. בבוקר היא משתמשת תמיד בשיער הטבעי שלה. בערבים, לפעמים, כשיש נשפים גדולים, היא עוטרת את עצימה בפיאה. הכל מסתכלים עליה בהערצה. גם היא מרגישה לנמרת אחרת כשהיא לובשת פיאה. זה משנה את האופי. כמו בכל התמונות בעמודים אלה, נראית שהנו מימין בשערה הטבעי, משמאל — בפיאה.

בוכה

פוקס היא עקרת בית פשוטה, אשתו של אלי פוקס, מאמן הכדורגל של ביתר תל־אביב. היא אם לשני ילדים. מסתובבת בדרך כלל במכנסיים, בשיער בלונד קצר, ועורה שזוף היטב בחורף ובקיץ. "צבע השיער הטבעי שלי הוא שחור.

תמיד חלמתי לגדל את השערות, וללכת בתסרוקת פוני. אבל לצערי מחירי הפאות הם גבוהים, וזה כנראה יישאר עוד בגדר חלום עד שאיזשהו ידד יביא לי פיאה במתנה". בינתיים קיבלה בהשאלה את הפיאה בה היא נראית משמאל. ידידה מתקשים לבחור בין השתיים.

ליזה

שטיין היא אשה עובדת, העוסקת כבר עשרים ושמונה שנים במקצוע הספרות. יש לה הבנה מקצועית בפיאות נוכריות. היא מספרת: "בארץ זה התחיל להיכנס לאופנה, אבל זה עוד לא כמו בחוץ־לארץ. שם עומדים בתור כדי לקנות את זה. כאן ישנן נשות רופאים, שחקניות, סטריפטיזאיות, וסתם נשים קרחות,

המוסיפות לעצמן את השיער המלאכותי. מחיר הפאות בארץ נע בין שלוש מאות וחמישים לירות, לשש מאות לירות. השיער הוא טבעי, והעבודה היא עבודת־יד. בצרפת אפשר לרכוש פיאה טובה, משיער אמיתי, במחיר 300 ל"י לפחות. הטכנימוס: אלף ל"י ויותר. אני נוטה להוסיף לעצמי צמה מלאכותית. את השאר אינני אוהבת."